

Стойко намѣтналъ филонъ отъ църква и на оброка дошелъ да чете — дано се свети Костадинъ по-
смили и село отъ болестъ отърве.

Дълго сж молба чинили отъ сутринъ до икин-
дия, до гдѣ кладата почне да гаснѣй. А по хладъ,
слѣдъ като оброци изели и плоски съ вино допили
— вито се хоро, край гаснещъ огънь подели.

Немой гайда за мигъ гласъ си да поспрѣ, не-
мой никой отдихъ малъкъ отъ хорото да стори,
че не се знае кого е нарочилъ свети Костадинъ
да хване.

Запотени, съ замжтени отъ умора погледи тѣ
погледватъ жаравата покрила се съ пепель, че знае
се, кога пепель жаравата покрие, нѣкой ще прѣ-
гази на босо огъня.

Загрижени старци отъ страна поглеждатъ:
всѣки моли неговото чедо да се не случи.

И когато никой не се надѣвалъ, че свети Ко-
стадинъ ще прѣхване Дамяна — Дамянъ първи, съ
боси крака въ огнището се спуствалъ; махналъ
рѣцѣ и огъня на кръсть прѣгазилъ.

Отъ тогазъ Дамянъ е знахаръ нарѣченъ и отъ
всички колиби и села цѣръ за болка идвали при
него да дирятъ.

Болестъ ли невѣрна нѣкого прихване — Да-
мяна ще търси; нѣкому ли се имане открадне —
той ще гадай и познай крадеца; заболѣй ли отъ
запой подѣвка — Дамянъ съ билки запояване раз-
валя. Кжщата му день и нощъ порта не затваря.

Ала затжгувалъ Дамянъ. Поврага чужди болки
и несрѣти, кога своята неможешъ да махнешъ.
Ималъ и той болка на душа: първа севда го-
рѣла сърдце му, първа обичъ изгубена прѣзь мора.